

Ivan Hoffman o Slovenských volbách: Mlčící většina začíná volit. Volili mezi mírem a válkou

- A | 14. dubna 2024

SLOVENSKO: POHLED IVANA HOFFMANA Slovenské prezidentské volby byly podle komentátora Ivana Hoffmana volbou mezi mírem a válkou. Vyhrál zpočátku méně favorizovaný Peter Pellegrini nad mediálním mainstreamem a umělci preferovaným Ivanem Korčokem. Jak mohl podporovaný Korčok prohrát volby? Hoffman má jasno: nálada v Evropě dospěla do bodu, kdy mlčící většina začíná volit. Pro favority té „lepší“ menšiny to je problém, protože většina intuitivně volí mír.

Být favoritem bývá ve volbách výhodou. K favoritovi tíhnou voliči bez silného názoru, kteří instinktivně chtějí patřit do vítězného tábora. V jednokolovém volebním systému, kdy vítěz bere vše, je favorit předem vítězem, pokud samozřejmě nějakou hrubkou na poslední chvíli neporazí sám sebe. Být favoritem ve dvoukolové volbě ale jednoznačnou výhodou není. Z polarizace před druhým kolem totiž vzejde množství voličů se silným názorem. Ti, co zohledňují kurzy na favorita, průzkumy a mediální masáž, jsou při druhém kole menšinou, jež volby nerozhoduje.

Slovenské volby prezidenta přinesly zajímavý paradox, když se po jejich prvním kole stal favoritem pan Korčok, kandidát menšiny. Všeobecně se věřilo, že se volební kyvadlo standardně vychýlí od vlády k opozici. Byl to optický klam, způsobený možná protivládními demonstracemi frustrované opozice, anebo tím, že média notoricky ignorují mlčící většinu. Ve skutečnosti preference Ficovy koalice rostou a politické kyvadlo nikam nespěchá.

Předpovědět vítěze bylo nesnadné, protože bylo těžké předpovědět volební účast. Opozičníci se modlili za účast co nejnižší, při které by jejich silně motivovaní voliči vyhráli, jak se to v minulosti povedlo s prezidentem Kiskou a s prezidentkou Čaputovou.

Pellegrini a Fico doufali v účast co nejvyšší, kdy výsledek reprezentativně odráží skutečnou náladu ve společnosti. Dobrou otázkou pro sociology je, zda vysokou volební účast a tím pádem drtivé vítězství nefavorizovaného vládního kandidáta připsat Pellegriniho přesvědčivosti, anebo zda k vysoké účasti motivovala voliče kampaň progresivců. Z nezaujatého odstupů to vypadá, že „B“ je správně: Progresivci byli tak preventivně nadšení, že jejich kandidát bude škodit Ficovi, že tím proti svému Korčokovi zmobilizovali i notorické nevoliče.

V evropském kontextu byly slovenské volby referendem o válce a míru. Lze polemizovat s černobílým viděním, kdy se v kampani argumentace zredukovala na spor odporných proamerických militantů a zbabělých proruských pacifistů. Přiměřenější bude mluvit o straně, pro kterou jsou statisíce mrtvých humánním důvodem usilovat o mír, a o straně, kterou ve jménu statisíců mrtvých zajímá jenom vítězství, a tedy válka. Evropa legitimně řeší, zda podporovat pokračující zabíjení, anebo s ním skoncovat a hledat cestu k příměří a míru.

Čím je situace na bojišti příznivější pro Rusko, tím je jasnější, že pokračování války jen zhoršuje šance Ukrajiny vyjednat důstojné podmínky dnes už nikoli míru, ale kapitulace. Podobně jako na Slovensku dopadne referendum všude, kde budou Evropané volit mezi válkou a mírem. Nedává totiž

smysl volit politiky, kteří hecují krvácející Ukrajince do útoku, a současně vylučují, že by proti údajnému společnému nepříteli bojovali s nimi.

Poučením ze slovenských voleb je, že nálada v Evropě dospěla do bodu, kdy mlčící většina začíná volit. Pro favority té „lepší“ menšiny to je problém, protože většina intuitivně volí mír.

[ZDROJ](#)